

SOM PAPAGÁJ ŽAKO A NENOSÍM SAKO

Kláru čakal prvý deň v novej škole. S rodičmi sa presťahovali do trojizbového bytu v bratislavskej Petržalke. Klára sa bála, ako ju prijmú noví spolužiaci z 3. B triedy. So školskou taškou na chrbte zamyslene kráčala k sivo-červenej budove školy. Kopala do kamienkov a v mysli si chystala, čo povie ako prvé, keď vstúpi do triedy. *Ja som Klára, som veľmi milá a určite si ma obľúbite. Nie, to je hlúposť, nebudem sa im vtierať. Jednoducho vojdem do triedy a poviem: Som Klára, a kto ma nebude mať rád, nech mi vylezie na chrbát.* Klára zastala, keď jej čosi nečakane preletelo okolo hlavy.

„Tutút!"

Ani by si to nevšimla, keby jej to čosi nerobilo nálety nad hlavou. Klára sa zľakla, či to nie je netopier. Prikrčila sa, chytila sa za vlasy a vyvrátila hlavu dohora. Zočila vtáčika. Mal sivé perie, zospodu červené, čierny zobáčik a malilinké očká uprostred bielych fliačikov.

„Máš hrach?“ zaškriekal, pričom stále krúžil okolo Klárinej hlavy.

Klára sa začudovala. *Hovoriaci papagáj? To musí byť žako sivý,* prebleslo jej mysľou.

„Hrach? Do školy nenosím hrach,“ odvetila mu, akoby bolo samozrejmosťou, že rozumie zvieracej reči. Žako zosadol na zem.

„Alebo si myslel strach? Nie, prečo?“ Klára mykla plecom, ale keď videla, že ju nik nevidí a nepočuje, priznala sa. „Vlastne áno, mám. Mám ukrutný strach,“ zašepkala, akoby ju niekto okrem vtáka žaka mohol počuť.

„Nekadí, vtáčatko,“ zaspieval papagáj. Klára chvíľu premýšľala, čo to tára za nezmysly. *Asi myslel nevadí, dievčatko*.

„Si roztomilý. Kde sa tu berieš?“

„Zdrhol som. Uletel som okrasnej rodine. Stráááášne mi liezli do konzervy.“

„Myslíš na nervy, vtáčik? A okrasné sú rastliny. Asi si myslel otrasnú rodinu. A nebolo to opačne? Nepil si im krv ty?“

„Nie som tapír.“

„Chcel si povedať upír. Tapír je zviera. Také obrovské, vieš? A nebolo to náhodou tak, že sa ťa sami zbavili?“

Vtáčik si zahanbene vložil hlávku pod krídlo.

„Je to tak, však? Zato, že veľa rozprávaš? Veď to je super! Mne by si neliezol na nervy, ani keby si u nás býval sto rokov.“